Выходить у Львовѣ що дня (кромѣ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Адміністрація и Експедиція подъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францісканьска ч. 10, дверь 10.

Письма приймають ся лишь франкованй.

Рекламаціи неопечатанй вôльнй вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои".

Предплата у Львовѣ: въ Адміністраціи „Ґазеты Львôвскои" и въ ц. к. Староствахъ на провінціи
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 119. Вторникъ 28 Мая (9 Червня) 1891. Рôкъ I.

Въ справѣ учителѣвъ народныхъ.

Недавно тому згадували мы про розпоряджене краєвои Рады школьнои выдане до окружныхъ Радъ шкôльныхъ, въ котрôмъ припоручає ся тымъ радамъ, щобы старали ся всѣми силами наклонювати здôбнѣйшу молодѣжь школъ народныхъ, абы она вступала до семінарій учительскихъ и способилась до званя учительского. Мы згадували також и про то, що и Выдѣлъ краєвый мавъ припоручити Выдѣламъ повѣтовымъ, щобы они зъ своеи стороны давали всяку можливу помôчь тымъ, що хотѣли бы вступати до семінарій учительскихъ. Акцію ту розвинули краєвй власти, якъ вже звѣстно, зъ тои причины, що нинѣ даєсь дуже почувати великій бракъ учителѣвъ народныхъ.

Въ дусѣ тои акціи пôдняли и мы свôй голосъ, заохочуючій нашу молодѣжь шукати будучности для себе въ званю учителѣвъ школъ народныхъ. Мы певно маємо завсѣгды добро краю и его жителѣвъ на оцѣ и коли нинѣ ще разъ въ сѣй справѣ голосъ забираємо, то лишь для того, щобы знову додавати охоты до сего хоч трудного але и красного и важного званя, але при тôмъ хочемо дати и деякй поясненя.

Загально можна почути, якъ бы оденъ голосъ, що молодѣжь наша лишь длятого дуже нерадо посвящаєсь званю учительскому, що не видить въ нѣмъ нѣякого хôсна для себе, не видить будучности а при выконуваню трудного свого обовязку мусить бороти ся зъ великими перешкодами, найбôльше зъ матеріяльнымъ своимъ бытомъ. Платня учителя школъ народныхъ, кажуть, єсть такъ мала, що неможна нѣякъ зъ неи выжити, на авансъ, отже на полѣпшенє быту, нема выгляду, то и шкода марнувати часъ, шкода шукати въ станѣ учительскôмъ будучности а лѣпше брати ся завчасу до чогось иншого. На арґументы, въ котрыхъ наводить ся бытъ матеріяльный, якъ зъ однои стороны не легко заперечити раціи, такъ зъ другои стороны не трудно доказати за далеко идучй жаданя. Де знайти границю, до котрои має ити полѣпшенє чиєгось быту матеріяльного? Але не о ту границю намъ ходить. Мы знаємо, що нашй учителѣ народнй не домагають ся такои платнѣ, яку мають н. пр. професоры університетôвъ а радй бы мати забезпеченє бодай якесь мінімумъ екзистенціи. И трудно тутъ вôдмовити имъ раціи. О то домагати ся мають они право и о то постарати ся єсть обовязкомъ краю и державы. Але де сказано, що то не наступить? Чи за рôкъ, за два, коли обставины на то позволять, може то не наступить? Чи вже зъ горы назначена учителямъ така доля, щобы они вѣчно бѣдували? Того прецѣ сказати не можна и они самй прецѣ не перестануть домагати ся полѣпшеня своеи долѣ. Коли такъ, то чогожь вже напередъ лякати ся, чого зъ упередженємъ цуратись сего стану? Прецѣ лѣпше мати якійсь часъ що небудь и при тôй дрôбници старати ся о бôльше, якъ зовсѣмъ безъ нѣчого блукати по свѣтѣ.

Инша рѣчь, коли пôдносять ся такй жалѣ: Добре, кажуть учителѣ, най бы вже и то трошки, що маємо, було, але колибъ оно було на часъ, колибъ мы нашу незавидну платню дôставали на часъ, такъ, щобы пôсля того можна собѣ управильняти своє житє, а то иногдѣ приходить ся и по кôлька мѣсяцѣвъ чекати на ту мизерну платню и голодувати або запозичати ся та робити довги, зъ котрыхъ вôдтакъ годѣ вылѣзти. Ну, то правда, що то вже бувъ бы дуже сумный станъ, колибъ такъ дѣйстно було. Певно, що при такôмъ станѣ рѣчей, то вже нѣяка заохота, хочь бы и якъ рожева, хочь бы и якъ промавляюча до розуму и серця, не помогла бы нѣчого, бо колибъ учитель ще и тои дрôбницѣ, яка ему правно належить ся, не дôставъ на часъ, то годѣ бы ему выжити, годѣ бы сповняти совѣстно свои обовязки. Але намъ и сй жалѣ выдають ся якось не конче оправданй. Рѣчь певна, що въ выплатѣ платнѣ може часомъ зъ рôзныхъ причинъ настати якесь опôзненє; но, щожь выходить зъ того? Выплаты прецѣ въ сѣмъ случаю не вôдмавляє ся зовсѣмъ. На прискоренє єсть тогды дорога: по просту вôдносить ся тогды до дотычныхъ властей и рѣчь певна, що справа вскорѣ залагодить ся. Отже и сей можливый станъ рѣчей,

---

УЛЯНА.

Полѣска повѣсть.

Й. И. Крашевского.

(Дальше).

Добираючи ся до тои могилы, Тадѣй зъ якимсь острахомъ озиравъ ся, чи не загляне де духовъ побитыхъ братôвъ, за котрыхъ чувъ еще вôдъ пѣстунки. Песъ бѣгавъ по стежцѣ та нюхавъ, завертавъ у бôкъ, пôднимавъ голову, погавкувавъ, воркотѣвъ и стававъ. Здивувало се Тадея, котрый толкувавъ собѣ неспокôй хорта тымъ, що хтось идучи за грибами, мусѣвъ зайти ажь тутки, може заблукавшись.

Вкôнци выдобувъ ся зъ густого лѣса, а уйшовши краємъ мокрои луки кôлькадесять крокôвъ, зближивъ ся до могилы и пôднявъ очи. На шпилю сидѣла Уляна; на колѣнахъ сперла руку, на руцѣ голову, плечѣ объ дерево, очи дивили ся десь далеко за лѣсы, на горы.

— И знову она! сказавъ Тадѣй приставши — ты тутъ? вôдозвавъ ся голоснѣйше. Уляна схопилась.

— А! скрикнула, я думала, що панъ мене бодай тутъ не знайдуть. Хотѣла втѣкати. Песъ кинувъ ся за нею, налякана станула, а Тадѣй пôдôйшовъ до неи.

— Чогожь втѣкаєшь? промовивъ поволи, зъ рôвнодушнымъ нѣбы то спокоємъ — бодай тутъ не боишь ся нѣкого.

— Васъ бою ся — вôдповѣла живо.

— Я, Уляно, анѣ хлопъ, анѣ дворакъ, не гадаю нѣ тебе бити, нѣ насилувати...

— Нѣ? спытала устами и очима — певно нѣ?

— О! нѣ, вôдповѣвъ Тадѣй, — якъ бы я тебе любивъ, то не такъ якъ они.

Жѣнка стала смѣлѣйша.

— Та й не такъ якъ твôй чоловѣкъ — а такъ, якъ тебе нѣхто ще не любивъ о такôмъ коханю ты й не чула навѣть...

— А потôмъ що булобы? спытала граючи ся кôнцемъ запаски.

— Нѣщо—я бы тебе любивъ довго, все— до смерти.

— Ой! знаю я знаю, що въ такôмъ коханю — смерть мусить бути на кôнци — конче смерть.

— Але хтожь думає про смерть?

— Хиба я не знаю? Кôлько разôвъ чула въ спѣванцѣ, въ казцѣ про таке коханє, завсѣгды були тамъ на кôнци могилы и смерть.

— И — не вѣрь тому, Уляно, можна й любити ся а не вмерти для того.

При тыхъ словахъ Тадѣй, що стоявъ вже коло неи, трохи на силу посадивъ еи биля себе, обнявъ рукою. — Она такъ задумала ся, що майже забула ставити опôръ, не казала нѣчого, але, коли пôдсунувъ ся, щобъ еи поцѣлувати, ажь тодѣ вôдсунула ся вôдъ него, и кинулась вставати.

— Не бôй же ся, — сказавъ Тадѣй, — позволь хочь подивити ся на себе.

Зô смѣшнымъ поквапомъ дитины, пôдняла Уляна на него чуднй свои очи и такъ на него подивила ся, що Тадѣй не знавъ, чи дѣйстно мôгъ се бути поглядъ простои жѣнки. Той поглядъ, здавало ся, говоривъ тôлько и такъ дивныхъ рѣчей, тôлько надлюдскихъ выявлявъ тайнъ, тôлько обѣцювавъ щастя, тôлько мѣстивъ у собѣ гадокъ про будучность.

Стрѣчавъ зъ васъ хто коли такій поглядъ чудовый, при сивôй простôй сукманѣ, у жѣнки, що однымъ тôлько поглядомъ була ангеломъ а прочимъ тѣломъ и душею кухаркою? Хибажь то не мука страшна, глядѣти на ту статую заповѣдаючу красну душу, а не маючу еи: той поглядъ говорячій за тôлько рѣчей, котрыхъ уста повторити не вспѣють. Така жѣнка, то страшна потвора.

— А, моя Уляно — промовивъ до неи зъ тиха, очарованый еи поглядомъ — то коханє, о котрôмъ ты чула, то солодке коханє, ему досыть побачити любку, досыть дôткнути ся руки, досыть до устъ нахилитись.

Жѣнка почувши, якъ бравъ еи за руку, одурѣла, зъ осмѣхомъ глянула на него, въ поглядѣ тôмъ бувъ перелякъ и майже пôддане, але пôдданє зô страху, не умысне. Тадѣй за-

кажемо можливый, бо навѣть не можна припустити, щобы вôнъ бувъ дѣйстный, не повиненъ вôдстрашувати людей вôддаватись званю учительскому. Впрочôмъ власти шкôльнѝ, краєвѝ и державнѝ роблять теперь все можливе, щобы станъ учительскій якось пôднести и не єсть выключена надѣя, що и учителямъ народнымъ стане зъ часомъ лѣпше. Тому не треба тратити надѣѣ и охоты, а кидати ся и на се поле.

Нападъ на зелѣзницю пôдъ Черкескеи.

Доси ще нема чутки, щобы розбишаки пустили на волю вже всѣхъ, котрыхъ зловили пôдъ Черкескеи и повели зъ собою въ горы. Пущено лишь кухаря Кіяка, котрый приѣхавъ теперь до Вѣдня и розказує тамъ свою пригоду, та кондуктора Фрайдінґера. Зъ тыхъ оповѣдань якъ и зъ вѣстей наспѣвшихъ зъ Бѣлграду выходить, що ватага Атанасія вже въ недѣлю рано о 7 годинѣ рекоґноскувала зелѣзницю и выбрала мѣсце найдогôднѣйше до нападу. Опôсля зловили розбишаки будника и робôтникôвъ вôдъ зелѣзницѣ, загаломъ 18 людей, повязали ихъ и кождому вставили въ ротъ розпору, щобы нѣхто не кричавъ. Обсадивши вôдтакъ бараки, де ночували робôтники, взялись выймати шины, а прилагодивши все якъ слѣдъ, засѣли. Кождый зъ розбишакôвъ мавъ по два вінчестровѝ карабіны черезъ плечѣ а третій въ руцѣ, кромѣ того ще оденъ револьверъ за поясомъ. Ледви, що поѣздъ выскочивъ изъ шинъ, якъ вже розбишаки стрѣлили до него и суть на возахъ слѣды вôдъ куль. Ватажко Атанасъ має бути хорошій, сильный мужчина, въ вѣцѣ около 30 лѣтъ и єсть, якъ и найбôльша часть его товаришѣвъ, родомъ и ношею Грекъ. Мѣжь розбишаками суть и деякѝ арнауты.

Старшій кухарь анґлійского посольства въ Константинополи, Кіякъ, котрый мавъ стале помешканє у Вѣдни, и ще передъ своєю пригодою заповѣвъ бувъ свôй приѣздъ, вернувъ вже до Вѣдня и такъ розказує про нападъ: „Я ѣхавъ зъ якимсь недужимъ паномъ, що выбравъ ся бувъ до купелѣвъ, въ пересѣку другои клясы. Коли поѣздъ выскочивъ зъ шинъ, я не выходивъ зъ воза, ажь почувъ выстрѣлы, але ще и тогды думавъ я, що то лише знаки трѣвоги. Вышовши зъ воза побачивъ я, що дѣє ся: якѝсь люде, узброєнѝ вôдъ головы до ногъ, стояли зъ малыми лѣхтарнями коло возôвъ, а оденъ зъ нихъ, ватажко, дававъ приказы. Рôвночасно почувъ я, якъ люде стали просити ся, абы имъ дарувати житє. Я зміркувавъ, що дѣє ся и менѣ прийшло заразъ на гадку вернути до воза и кинути черезъ вôкно торбинку, въ котрôй я вѣзъ деякѝ цѣннѝ старинности и въ котрôй бувъ звитокъ 50 фунтôвъ турецкими золотыми грôшми. Але въ тôй хвили схопивъ мене оденъ зъ розбишакôвъ сильною рукою и повѣвъ на мѣсце, де вже стояла купка людей, стережена другими розбишаками. За хвилю привели они до насъ ще и кондуктора и такъ було насъ шѣсть а розбишакôвъ сѣмъ. Оддалѣкъ поралісь другѝ розбишаки, числомъ може 20. Теперь ставъ насъ ватажко розпытувати черезъ кондуктора, якъ хто называєсь и приказавъ одному зъ насъ написати депешу до нѣмецкого консуля въ Константинополи, жадаючи за насъ окупу. Ту депешу понѣсъ оденъ зъ розбишакôвъ до начальника стацін, абы єи надати на телеґрафъ, а насъ забрали тыхъ сѣмъ опришкôвъ въ середину и сказавши: „Гаіді!“, значить ся „На передъ!“ повели долами и горами въ лѣсы. Нôчь була холодна и темна. Мы йшли може пôвтретя годины, ажь выйшли на якусь полянку и тутъ стали спочивати. Опришки обходились зъ нами дуже чемно; они постелили намъ свои плащѣ на землю и дали пôдъ головы мѣшки, въ котрыхъ мабуть були зрабованѝ рѣчи. Мы спочивали всего може чверть годины, а коли я вôдтакъ сказавъ черезъ Фрайдінґера, що вже не можу йти, то оденъ зъ розбишакôвъ сказавъ: „Добре, най лишаєсь, але мы его зробимо насамперœдъ о голову коротшимъ.

Не було що робити и мы йшли дальше ще двѣ годины. Коли почало свитати, стали мы знову спочивати а опришки зôбрались на нараду и ухвалили выслати таку депешу: „До нѣмецкого консуляту въ Константинополи. Мы, Моріцъ Израилъ (зъ Берлина) Оскаръ Ґреґеръ (зъ Берлина), Оскаръ Кочь (зъ Цербіґа) Альбертъ Маке (изъ Зіґельсдорфъ) Францъ Кіякъ, увязненѝ. Жадають за насъ окупу 200.000 франкôвъ; прислати до Кіркіліcе, бо инакше насъ застрѣлять. Лишь панове Израилъ и Маке можуть грошѣ выплатити. Скоро бы показалась поліція або войско то насъ поубивають.“ Тогды зликикали мене и казали зъ тою депешою ити до Черкескеи та надати єи тамъ на телеґрафъ. Тогды сказавъ Израилъ, що вôнъ банкіръ и мôгъ ще скорше роздобути грошѣ, а опришки по нарадѣ казали и єму ити та ще показували дорогу. Израилъ необачный выймивъ зъ кишенѣ льорнету и ставъ приглядатись на околицю, а опришки побачивши єи заразъ єму вôдобрали кажучи: „Она и намъ придасть ся.“ Мы, радѝ, що выдобули ся зъ рукъ розбишакôвъ, пустились чимъ скорше въ долину и вже о 9 год. станули въ Черкескеи а зъ вôдси поѣхали до Константинополя, де поробили всѣ можливѝ кроки для выратованя нашихъ товаришѣвъ.“

Доси звѣстно, що розбишаки забрали якомусь Нѣмцеви дорогоцѣнности и старинности вартости 30.000 наполеондорôвъ а банкірови Бенбасса зъ Букарешту 350 фунтôвъ турецкими грôшми.

Пасажиры, що въ суботу приѣхали до Бѣлграду, кажуть, що положенє особъ, котрыхъ розбишаки задержали у себе, єсть небезпечне. Правительство турецке поробило тихцемъ всѣлякѝ приготовленя, щобы розбишакôвъ половити а они стали черезъ то недовѣрчивѝ. Теперь жадають они знову ще вôсѣмъ тысячѣвъ франкôвъ окупу и домагають ся, щобы пущенѝ ними на волю люде въ сей часъ выѣздили кождый до своєи вôтчины, пôдчасъ коли турецке правительство хоче, щобы власти турецкѝ зробили зъ ними насамперœдъ протоколъ въ Адріянополи. Розбишаки поставили ще и австро-угорскому аґентови консулярному въ Кіркілісе такѝ два жаданя: Вôдкликанє войска и забезпеченє, що по выпущеню на волю закладникôвъ нѣхто не буде за ними гонити. Мимо всякихъ трудностей и опôзненя єсть надѣя, що розбишаки сего тыждня пустять закладникôвъ на волю.

Рада державна.

На послѣднихъ засѣданяхъ комісіи буджетовои, робивъ пос. Шавпъ закиды міністерству торговлѣ, що оно робить выдатки недозволенѝ парляментомъ, що противить ся конституціи. Вôнъ порушивъ также справу нещасливыхъ пригодъ, якѝ сего року лучають ся дуже часто на зелѣзницяхъ державныхъ.— Пос. Кайцль критикувавъ політику зелѣзничу и доказувавъ, що она веде ся зъ великою кривдою зелѣзниць приватныхъ. Бесѣдникъ домагавъ ся также полѣпшеня платнѣ кондукторôвъ. — Пос. Лупулъ домагавъ ся розширеня круга дѣланя черновецкои дирекціи зелѣзницѣ и бôльшого увзглядненя Буковинцѣвъ въ службѣ зелѣзничôй. — Пос. Рутовскій домагавъ ся лѣпшого дотованя Галичины въ паркъ зелѣзничій и бôльшого пôдпираня галицкихъ копалень вугля.

Пос. Пініньскій поставивъ резолюцію въ справѣ розширеня дѣяльности ґен. дирекціи зелѣзниць державныхъ и заявивъ при сѣй

мѣтивъ єи перелякъ, пустивъ руку, котрои ледви доторкнувъ ся и впивъ ся въ ню очима. Дотыкъ рапавои, спрацьованои руки, що пôдъ єго долонею задрожати не вмѣла, мôгъ бувъ єго розчарувати. Дививъ ся — она спустила вже очи, почувши мимо своєи простоты ту страшну пристрасть, яка выглядала зъ єго очей, ту бурю, яка лютилась пôдъ усмѣхненою повѣкою.

— Хочешь ты мене такъ любити? — спытавъ по хвили.

— Я? О! пане — хибажь то можливе — я бѣдна, але . . .

— Але що?

— Можна щиро сказати?

— Щиро, найщирше, що хочешь?

— Щиро — не знаю, — вôдповѣла закриваючи очи — панъ мене очарували, зô мною робить ся щось, чого нѣколи не було, якъ жива. Менѣ здає ся, що я прокидаю ся, що мене вже давнѣйше, колись хтось такъ само любивъ — що я не Гончариха! — Гончариха! повторила зôтхаючи — бѣдна я! Хрестъ Божій на мене! зъ двома дѣточками — зъ убогои хаты. — А хибажь бы панъ могли таку нужду полюбити? А чоловѣкъ?

— О! то що иншого — додавъ Тадѣй зъ вымушенымъ осмѣхомъ.

— Що иншого? И таке кохане то не грѣхъ? — спытала наивно.

— О певно не грѣхъ! А будешь же мене любити, Уляно?

— Або-жь я знаю! Абожь я знаю . . .! зô мною тôлько робить ся щось непонятного, якось сумно, любо, страшно — бою ся вже, щобы панъ мене не кинули, лячно думати про завтра. — А и самого пана такъ менѣ чогось лячно! . . .

— Чогожь мене можешь лякати ся — я тебе такъ люблю . . .

— А! пане, то кохане, то на годину тôлько — я знаю, я чула, я думаю, що панъ простои жѣнки, якъ я, любити не можуть. — Нинѣ-завтра покинулибъ! Чижь я то вмѣю, що панъ, чижь я прибрана гарно, якъ вашѝ панѣ, якъ економка, якъ попадя и попадянки — о! они то гарнѝ — а я.

— Ты сто разъ краща въ тôй свитѣ, Уляно — не бôй ся о то — далибы они всѣ свои строѣ гарнѝ за однѝ твои очи. — Та пощобъ менѣ неправду казати, якъ бы тебе не любивъ?

— Чому нѣ? Панамъ то вôльно — отъ побавити ся — и покинути.

— Не я бы се зробивъ, не я бы тебе дуривъ, — о нѣ! — вôдказавъ зъ обуренємъ Тадѣй, котрого самота, поглядъ тои жѣнки, мова єи навѣть запалювали що разъ дужше.

— Коли панъ могли подумати, що я могла пана впустити въ ночи до хаты, то чижь не можна панови подумати, що мене вôльно звести и обманити?

— Тогды я тебе не знавъ, Уляно, не знавъ, хто ты така, — ажь ось теперь пôзнавъ....

Уляна зôтхнула.

— А! и до чого то все! по що пану того! на що панъ мене побачили и вчѣпили ся мене. — То мабуть на моє горе. — Хрестъ на мене! а чоловѣкъ, а люде — хтожь бо того не побачить?

— О! не жури ся тымъ, Уляно — промовивъ урадованый Тадѣй, пригортаючи ся до неи и тулячи єи до себе — не бôй ся — я....

Хотѣвъ говорити, але жѣнка кинулась наразъ, якъ блыскавка, и не озираючи ся, помчала въ лѣсъ; а заки Тадѣй пôдоймивъ ся, не було вже коли бѣчи за нею, бо свита єи щезла въ густыхъ корчахъ окружаючихъ могилу.

Вôнъ стоявъ на могилѣ....

— Що се? говоривъ самъ до себе, спершись на рушници и вдивившись въ землю. — що се? на чôмъ оно скôнчить ся? Малажь бы се бути любовь — въ сукманѣ!! Чудна, непонята, безумна для *дикои* жѣнки! То непоняте! Зъ вôдки у неи тѝ очи, зъ вôдки у неи то личко? зъ вôдки та усмѣшка въ неи? Чому бодай не вôльна, чому не дѣвчина. — О! тодѣ най бы собѣ свѣтъ говоривъ — най бы смѣявъ ся й глузувавъ зъ мене!

Зôтхнувъ и потеръ рукою по зморщенôмъ чолѣ.

— Що буде то буде! Я одурѣвъ! — Те кажучи вергъ выломану гилляку на могилу, пôсля звычаю и поплѣвъ ся поволи зъ псомъ домôвъ.

(Дальше буде.)

нагодѣ именемъ польскихъ членôвъ комісіи буджетовои, що Поляки обстають при ухвалахъ Сойму що до децентралізаціи зелѣзниць, але на разѣ вдоволяють ся сею резолюціею. Рутовскій домагавъ ся, щобы доставы для зелѣзниць замавлювано въ краю.

Коло польске ухвалило на вчерашнôмъ засѣданю передати внесенє Спенса въ справѣ реформы горальничои осôбнôй комісіи зъ 18 членôвъ. — До комісіи для реформы закона горôвчаного вызначено пословъ: Абрагамовича, Чайковского, Голуховского, Розенштока, Рутовского, Пініньского, Гнѣвоша, Воляньского и Струшкевича. — До комісіи для реформы студій правничихъ, назначено: Рошковского, Пініньского, Страшевского и Едв. Гнѣвоша. — Пос. Соколовского уповажнено внести интерпеляцію въ справѣ Морского Ока; дотычну интерпеляцію принято въ стилізаціи пос. Мадейского. На тайнôмъ засѣданю обговорювано становище, яке мае заняти коло польске въ ґенеральнôй дебатѣ буджетовôй.

Перегляд политичный.

Нинѣ закôнчить комісія буджетова свои нарады надъ преліминаремъ, але ґенеральна дебата буджетова въ повнôй палатѣ не розпôчнесь мабуть скорше ажь по 15 с. м., въ наслѣдокъ чого сесія Рады державнои потягне ся имовѣрно ажь до половины липня.

Розôйшлась чутка, що президентъ палаты дръ Смолька выѣде въ послѣднôмъ тыждни сего мѣсяця на курацію до Гастайнъ, а позаякъ до того часу не скôнчить ся дебата буджетова, то президію палаты обôйме першій віцепрезидентъ бар. Хлюмецкій.

Въ справѣ выступленя пос. Лупула за основанемъ рускои ґімназіи въ Кôцмани, вôдзываесь „Буковина“ такъ: „Посолъ Лупулъ зажадавъ... въ имени посла Воляна заснованя рускои ґімназіи въ Кôцмани або въ Выжници... Що до сего выступленя посла Лупула мусимо зазначити, що якъ зъ однои стороны належить ся ему подяка за се, що будучи Волохомъ схотѣвъ на просьбу пос. Воляна выступити въ буджетовôй комісіи зъ справою дотыкаючою Русинôвъ, такъ зъ другои стороны не можемо не высказати нашои обавы, щобы черезъ се выступленє п. Лупула що до самого отвореня рускои ґімназіи не выйшло яке баламуцтво. Бо, якъ вѣдомо, буковиньскій соймъ а вслѣдъ за нимъ и краєва Рада шкôльна высказалисъ за основанемъ ґімназіи рускои въ Чернôвцяхъ (взглядно за утворенемъ рускихъ паралельокъ при черновецкôй ґімназіи), а позаякъ рѣшенє се едино вôдповѣдае дѣйстнымъ потребамъ руского народу на Буковинѣ, то належало сподѣвати ся, що таке саме бажанє поставлене буде и въ Радѣ державнôй. Тымъ часомъ мовъ бы на перекôръ повысшимъ рѣшенямъ зажадавъ пос. Волянъ устами пос. Лупула ґімназіи рускои въ Кôцмани або Выжници, а що така незгôдность въ жаданяхъ сойму краєвого и рады шкôльнои краєвои зъ однои, а пос. Воляна зъ другои стороны не може причинити ся до скорого и успѣшного полагодженя цѣлои сеи для Русинôвъ такъ пекучои справы, се рѣчь очевидна!“

Вôдъ довшого вже часу веде ся спôръ межи Галичиною а Угорщиною о парцелѣ положенй въ захôдныхъ Карпатахъ, въ т. зв. Татрахъ коло Морского Ока (озера въ горахъ). На угорскôмъ боцѣ мае тамъ свою посѣлôсть кн. Гогенльоге, що есть намѣстникомъ нѣмецкого цѣсаря въ Альзаціи и вôнъ каже, що тй парцелѣ до него належать; на нашôй сторонѣ есть зновъ властителемъ гр. Замойскій. Въ послѣдныхъ дняхъ хотѣла служба того князя зновъ забрати тй парцелѣ, а що теперь о нихъ веде ся процесъ, а тутъ есть интересованый и край, то Выдѣлъ краєвый посылавъ до Вѣдня дра Савчака, щобы вôнъ тамъ въ міністерствѣ и въ колѣ польскôмъ пояснивъ сю справу и зажадавъ доброго еи полагодженя.

Пôсля офіціяльнои диспозиціи, приѣде нѣмецкій цѣсарь дня 1 липня до Амстердаму и перебуде тамъ три днѣ въ гостинѣ у голяндскои королевои, а вôдтакъ поѣде на десять днѣвъ въ гостину до Анґліи.

Въ добре поинформованыхъ кругахъ петербургскихъ доказують, що вѣсть о перенесеню столицѣ зъ Петербурга до Москвы есть безосновна и просто неможлива. Перенесенє столицѣ вымагало бы величезныхъ коштôвъ, бо треба бы переносити цѣле правительство, будувати для него въ Москвѣ новй будынки и т. д., що коштувало бы сотки міліонôвъ рублѣвъ.

Цариця приѣхала оногды до Ялты, а наслѣдникъ престола розпочавъ вже зъ Владивостока подорожь черезъ Сибирь.

До *Voss. Ztg.* доносять зъ Парижа, що мимо всякихъ заперечень зô стороны Анґліи есть таки межи Анґліею а Италіею якійсь тайный союзъ пôсля котрого мають фльоты обохъ сихъ державъ на случай войны дѣлати спôльно. Потверджуе то и та вѣсть, що анґлійскій адміралъ, Гопкінсъ постановивъ оглянути всѣ военнй порты въ Италіи.

Новинки.

— **Оповѣщене.** Ц. к. краєва Рада шкôльна вызначила речинець до внесеня подань о суплентуры при школахъ середныхъ до дня 20 липня с. р. Компетенты зволять въ тôмъ речинци внести удокументоване поданє до Президіи ц. к. краєвои Рады шкôльнои.

— **Руско-народный театръ** гостивъ въ Збаражи вôдъ 16 мая до 4 червня, и давъ въ тôмъ часѣ чотирнацять представлень драматичныхъ. Зô Збаража переѣхавъ театръ до Пôдволочискъ, де вже въ суботу давъ перше представленє.

— **Дръ Кость Икаловичь,** прибочный лѣкарь князя болгарского, Фердинанда Кобурґского, перебувае вôдъ довшого часу у Вѣдни задля спеціяльныхъ студій.

— **Населенє Галичины,** пôсля послѣднои конскрипціи зъ дня 31 грудня 1890 р. представляесь такъ: Въ день конскрипціи було въ нашôмъ краю 6,607.816 душь, тыхъ 3,260.433 мужеского рода, 3,347,383 женьского рода, значить ся, осôбъ женьского рода було о 86 950 бôльше. Осель (мѣстъ и сѣлъ) було 15.407 зъ 1,034.440 домами и будынками незамешкалыми. — Пôсля вѣры було руского обряда 2,792.449, латиньского обряда 2,997,430. Вôрменъ-католикôвъ 1.739, лютеранôвъ 36.289, жидôвъ 772.213. Дальше записано 2,832.043 людей, що говорять по руски; 3,516.698, що говорять по польски и 227.600 людей, що говорять по нѣмецки. Слѣпыхъ начислено загаломъ 5.081; глухонѣмыхъ 9.390; дурноватыхъ 4.266: кретенôвъ 2.845. Звѣрять домашныхъ начислено: 758.980 коней, 2,461.069 штукъ рогатои худобы, 635.007 овець, 21210 кôзъ и 780.337 штукъ свиней.

— **П. Корнило Устіяновичь** нашъ артистъ-маляръ и поетъ — обнявъ дирекцію при мальованю великои церкви въ Микуличинѣ и церквей въ околици. Також въ Шешорахъ обнимае п. Устіяновичь роботу.

— **Страшна туча,** а заразомъ и дуже цѣкаве зъявище природы, пересунулась нинѣ досвѣта понадъ Львовомъ. Около четвертои годины рано зачало небо засуватись поволи хмарами и давъ ся почути неустаючій гуркôтъ подôбный до того, якъ колибъ богато возôвъ ѣхало по брукованôй улици. Гуркôтъ той стававъ чимъ разъ голоснѣйшій въ мѣру того, якъ понадъ мѣсто насувались чимъ разъ бôльше хмары. Вѣтеръ гнавъ тыми хмарами горою такъ, що они сунулись довгими а вузкими пасмами одна по надъ другу, а зъ однои на другу перелѣтали блыскавки дуже широкй, такъ, що цѣлй хмары стояли хвильку якъ бы въ огни. Надъ мѣстомъ гудѣло и клекотѣло въ горѣ и гуркôтъ не умовкавъ. Коли туча дôйшла понадъ мѣстомъ до найбôльшои силы, звѣявъ ся бувъ и сильный вѣтеръ въ долинѣ, але и незадовго притихъ, а горою гнали хмары чимъ разъ дальше вôдъ пôвнôчного заходу на полудневый всхôдъ. Въ мѣру того якъ посувались хмары, стававъ и той безустанный гуркôтъ чимъ разъ слабшій и здавалось, що множество возôвъ вже переѣхало попри насъ и лишь ще зъ далека чути по нихъ гуркôтъ. Дѣйстныхъ громôвъ можна було почути лишь два, а при першôмъ слабшôмъ було то цѣкаве, що блыскавка показалась незвычайно широка, на око може на кôлька метрôвъ. Пôдчасъ коли такъ въ горѣ гуркотѣло, шумѣло и клекотѣло падавъ зливный дощь переплѣтаный зернами граду. Туча тревала понадъ Львовомъ вôдъ 4 год. до 5 и 45 мінутъ.

— **Хмароломъ и повѣнь.** Недавно тому доносили мы о хмароломѣ въ сторонахъ Верхрати и Горинця; нинѣ суть вже близшй вѣсти о тôмъ хмароломѣ и повѣни, яку вôнъ выкликавъ. Въ Горинци прибувъ бувъ по хмароломѣ дня 28 мая тамошный потôкъ такъ дуже, що вода въ нѣмъ пôдоймила ся була на 5 метрôвъ понадъ звычайный станъ и залила цѣлу околицю на пôвтора кільометра далеко. Повѣнь зôрвала 9 мостôвъ и порозносила матеріялъ мостовый. На громадскôмъ пасовиску въ Горинци нанесло намулу мѣсцями на метеръ высоко. Греблю коло монастиря Францісканôвъ перервало а за монастиремъ выжолобила вода яръ мѣсцями 2 до 8 метрôвъ широкій и 2 до 3 метры глубокій. Шкоду на разѣ годѣ обчислити и лишь то можна сказати, що она бодай на засѣяныхъ поляхъ не дуже велика. Хмароломъ зъ градомъ засягнувъ такожь и Девятирь равского повѣта и тутъ згинуло двое людей. Одна жѣнка, котра хотѣла ратувати полотно, що бѣлило ся на пасовиску, стала потапати въ прибувшôй водѣ; сынъ еи 14 лѣтный хлопець, выдячи потапаючу матерь поспѣшивъ ѣй на помôчь и обое утопили ся.

Всячина.

— **Грады въ Галичинѣ въ 1890 р.** Дръ Д. Вербицкій замѣстивъ въ справозданяхъ фізіоґрафічнои комісіи краковскои Академіи наукъ справозданє о градахъ за рôкъ 1890 въ Галичинѣ, зъ котрого видко, що всѣхъ случаѣвъ граду було у насъ 1890 р. 1097, громадъ же навѣщеныхъ градовыми тучами 790 въ 68 повѣтахъ. Межи тыми громадами були деякй по кôлька разôвъ навѣщенй градами и такъ: одна громада 8 разôвъ (Копичинцѣ пов. гусятиньского), 2 громады по 6 разôвъ, 14 громадъ по 4 разы, 54 громады по 3 разы, 140 громадъ по 2 разы и 579 громадъ по разу. Пôсля сего справозданя лише 7 повѣтôвъ було вôльныхъ вôдъ граду, а то: Бяла, Добромиль, Коросно, Новый Торгъ, Пильзно, Тарнобжеґъ и Турка. Найбôльше градôвъ припадало на всхôднй повѣты, бо навѣщеныхъ громадъ було въ повѣтѣ бережаньскôмъ 23, городеньскôмъ 39, гусятиньскôмъ 29, коломыйскôмъ 26, пôдгаецкôмъ 45, рогатиньскôмъ 49, скалатскôмъ 26, тернôпольскôмъ 35, збаражскôмъ 25, золочѣвскôмъ 32, жидачѣвскôмъ 26, разомъ 355 громадъ въ 11 повѣтахъ такъ, що на оденъ повѣтъ припадае пересѣчно по 32 громады потерпѣвшй вôдъ граду, мѣжь тымъ якъ на прочихъ 57 повѣтôвъ припадае 435 громадъ, т. е. 8 на повѣтъ. Случаѣвъ же градовыхъ було на 11 высше наведеныхъ повѣтôвъ 573, т. е. по 52 на оденъ повѣтъ а въ прочихъ 57 повѣтахъ було случаѣвъ 566, т. е. по 9 на повѣтъ.

Телеграмы.

Вѣдень 8 червня. Урядова ґазета вѣденьска оголосила именованє Преосв. еп. Юліяна Пелеша епископомъ перемыскимъ.

Парижь 8 червня. Померъ тутъ Лебель, вынаходець репетіерового карабіна французского.

Римъ 8 червня. Въ пôвнôчнôй Италіи, въ мѣстахъ: Венеція, Міляно, Верона, Равенна и Феррара, далось вчера о 2 годинѣ рано почути сильне трясенє землѣ. Въ Марченіґо завалилось кôлька домôвъ и погибло трое людей. О 6 годинѣ повторилось зновъ землетрясенє, а вôдтакъ настала сильна буря, котра посунулась на пôвнôчный всхôдъ.

Градецъ 8 червня. До недужого ґрафа Гартєнава приѣхавъ его братъ князь Генрихъ Батенберґскій.

Лондонъ 8 червня. *Standard* взывае жителѣвъ, щобы они взяли въ торжествахъ въ честь нѣмецкого цѣсаря якъ найбôльшу участь, бо цѣсарь Вільгельмъ есть „угольнымъ каменемъ“ европейского мира и вѣрнымъ вриятелемъ Анґліи.

Вôдвѣчательный редакторъ: Адамъ Креховецкій.

Оголошеня до *Народнои Часописи* принимає **Контора Льеопольда Литыньского,** *Львôвъ, Валова, 14.*

КОНТОРА ВЫМѢНЫ

ц. к. упр. гал. акц.

БАНКУ ГИПОТЕЧНОГО

купує и спродає

всякй ефекта и монеты

по курсѣ деннôмъ найдокладнѣйшомъ, не числячи жадпои провизіи.

Яко добру и певну льокацію поручає:

- **$4\frac{1}{2}\%$** листы гипотечнй.
- **5%** листы гипотечнй премiованй.
- **5%** листы гипотечнй безъ премiи.
- **$4\frac{1}{2}\%$** листы Тов. кредитового земс.
- **$4\frac{1}{2}\%$** листы Банку краєвого.
- **$4\frac{1}{2}\%$** пожичку краєву галицку.
- **4%** пожичку пропинацiйну галицку.
- **5%** „ „ буковиньску.
- **$4\frac{1}{2}\%$** пожичку угорскои желѣзнои дороги державнои.
- **$4\frac{1}{10}\%$** пожичку пропинацiйну угорску.

4% угорскй Облигацiи индемнизацiйнй,

котрй то паперѣ контора вымѣны Банку гипотечного всегда купує и продає **по цѣнахъ найкористнѣйшихъ.**

Увага: Канторъ вымѣны Банку гипотечного прiймає ôдъ Вп. купуючихъ всякй **выльосованй, а вже платнй мѣстцевй** паперѣ цѣннй, якъ также **купоны за готôвку, безъ всѣлякои провизiи, а противно замѣсцевй,** лишень за ôдтрученьемъ коштôвъ.

До ефектôвъ, у котрыхъ вычерпали ся купоны, доставляє новыхъ аркушѣвъ купоновыхъ, за зворотомъ коштôвъ, котрй самъ поносить.

АПТЕКА ПÔДЪ „СРѢБНЫМЪ ОРЛОМЪ“

ЖИГМОНТА РУКЕРА

поручає:

Сиропъ зѣляно-слодовый Др. Зебургера, знамените и выпробоване средство противъ всякихъ слабостей грудей и гортанки. Уживає ся що три годины для дорослыхъ по ложцѣ ôдъ кавы. — Цѣна бутельки 50 кр.

ГАЛИЦКIЙ

БАНКЪ КРЕДИТОВЫЙ

почавши ôдъ 1 лютого 1890 поручає

4% АСИГНАТЫ КАСОВИ

зъ 30 дневымъ выповѣдженьемъ

$3\frac{1}{2}\%$ АСИГНАТЫ КАСОВИ

зъ 8 дневымъ выповѣдженьемъ всѣже знаходячй ся въ обѣзѣ

$4\frac{1}{2}\%$ АСИГНАТЫ КАСОВИ

зъ 90 дневымъ выповѣдженьемъ, будуть опроцентованй почавши ôдъ дня 1 мая 1890 по 4% зъ дневымъ терминомъ выповѣдженя.

Львôвъ, дня 31 сѣчня 1890. **Дирекцiя.**

Мешканьцѣ Львова!

можуть хôснувати ся знаменитымъ вынаходкомъ

проф. Соксельета

МОЛОКО

стерилизоване

пôсля методы того професора, єсть найлѣпшимъ зъ штучныхъ кормôвъ для немовлятъ и заступає цѣлкомъ кормъ грудный.

Дѣти, скормленй тымъ молокомъ не слабують на жаднй слабостй жолудковй або кишковй и въ загалѣ не пôдлягають такъ легко слабостямъ.

Цѣна мѣсячного кормленя 180 фляшокъ 7 зл.

Молоко коштує найменше два разы тôлько.

Проспекта и поясненя даромъ. Замовленя прiймає

Контора Льеопольда Литыньского,

у Львовѣ, при улицѣ Валовôй ч. 14 (побôчь Центральнои Кавярнѣ.

БРОНИСЛАВЪ ВИТКЕВИЧЪ

аптикарь у Львовѣ улиця Жолкôвска (коло заставы),

поручає выпробованй и за скуточнй узнанй

Пигулки зъ Гуаяколемъ

знаменитй въ недугахъ грудныхъ, яко презерватива наколи зайде обава сухôтъ, также въ початкахъ хоробы радикально убиваючи бактерiи. — **Цѣна пуделка 1 злр.** (Зô способомъ ужитя.)

EXCELSIOR

Средство дуже цѣнене у всѣхъ гостцевыхъ терпѣняхъ именно застарѣлыхъ, объявляючихъ ся ломаньемъ костей и т. п.

Цѣна фляшки 60 кр. в. а. (зô способомъ ужитя.)

АВИЗО!

Нинѣшнымъ позваляю собѣ завѣдомити Вп. П. Т. Публiку, що мôй

СКЛАДЪ ОБУВИ

у львовѣ

знатно побôльшивъсмъ

а зарядъ тогожь почивати буде вôдъ теперь въ рукахъ п. **Льва Ранда,** котрый филiю мою у Львовѣ урядивъ, а обзнакомленый зъ вымогами Вп. П. Т. Вôдбирателѣвъ, пôдъ каждымъ взглядомъ вдоволити ихъ зумѣє.

Поручаючи отже Вп. П. Т. Публицѣ мои

выробы обуви мужескои, женьскои и дитинячои

на сезонъ весняный и лѣтный

Заручаю, що всегдашнымъ моимъ старанємъ буде доставляти товаръ въ найлѣпшôй скôлькости по нечувано низькихъ цѣнахъ.

Альфредъ Френкель,

складъ обуви медлинґскои у Львовѣ, улиця Гетманьска 12.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.